

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Ta mesec godujejo naši dobri prijatelji angeli v varuhi. Dne 2. t. m. se jih spominja sveta Cerkev pri sveti maši in pri drugih molitvah. Letos bo to ravno prvi petek v mesecu. Gotovo vas pojde ta dan mnogo k sveti maši in k svetemu obhajilu. Zahvalite se tedaj prav lepo presvetemu Srcu Jezusovemu za tako dobre spremljevalce, ki vam jih je dal na pot skozi življenje.

Več svetnikov je bilo tako srečnih, da so videli svoje angele varuhe v raznih prikaznih. Nekaj takega beremo v življenjepisu svete Frančiške. To je bila pobožna gospa v Rimu. Eden izmed njenih otrok, dobri Evangelist, ji je umrl še kot otrok. Leto po njegovi smrti je pa imela Frančiška čudno prikazen. Videla je dva dečka pred seboj. Eden je bil obdan s takim bleskom, da se je svetil kakor solnce. Spoznala ga je — bil je njen umrl sinček. Drugi je bil pa še lepši in še bolj bleščeč. Vprašala je sina, kje je sedaj, kaj dela, kako mu gre in kdo da je njegov spremljevalec? Evangelist ji je pa odgovoril: »V nebesih sem. Tam molimo in častimo ljubega Bogā. Žalosti in bolečin ne poznamo. Vsi smo srečni. Moj spremljevalec — lepši od mene — je pa tvoj angel varuh. Noč in dan je pri tebi. Tolaži te in varuje.« Evangelist je potem izginil. Angel varuh je pa ostal viden pri Frančiški. Stal ji je ob strani. Oči je imel navadno uprte v nebo, roke pa prekrížane na prsih. Svetil se ja pa tako, da ga je mogla sv. Frančiška le nekaj trenutkov gledati.

Duhovnik Antonio — Frančiškin spovednik — je vprašal Frančiško, kakšen je angel, ki ga vidi. Odgovorila je: »Je kakor otrok devetih let. Blišči se pa kakor solnce in še bolj. Njegovo čelo je vedno jasno. Njegovi lasje so kakor najfinejše zlate nitke, v lepih kodrih mu valovijo na rame. Njegove oči so bistre. Odet je v snežnobelo dolgo haljo. Vrh te pa ima barvano obleko, ki izpreminja svojo barvo. Zdaj je bela ko lilija, zdaj rdeča ko vrtnica, zdaj spet modra kakor nebo. Kadar ga gledam, z grozo opazim, kako nas je greh izpačil.«

Sveta Frančiška je morala prestati veliko zalezovanj hudobnega duha. Pa vsakokrat se je zatekla k svojemu angelu varuhu in videla je, kako se njen angel bojuje zoper njenega sovražnika in kako ga vsakrat spodi v beg. Pa še drugače ji je dobri angel pomagal do svetosti. Če je napravila iz nepazljivosti kak pregrešek, tedaj je njen angel izginil. Frančiška je to opazila in premišljevala, kaj ga je moralo užalostiti. Skesala se je pred Bogom in sklenila, poboljšati se. Spovedala se je ponižno in skesano — in angel se je spet prikazal.

Srečna sv. Frančiška, — kaj ne? — ki je videla angela varuha! Še bolj srečna pa, ker ga je lepo častila in ubogala! To poslednje, otroci božji, moramo tudi mi narediti. »Sveti angel, varuh moj...« te molitvice ne smemo noben dan izpustiti. Ne pozabimo nikoli, da je naš angel varuh vedno in povsod pri nas. Poslušajmo njegove opomine! V skušnjavah ga kličimo na pomoč!

Kako pa kaj z našo molitvijo, otroci? Poslušajte, kaj se mi je pred leti zgodilo. Ob glavni cesti na samoti je stala lepa hiša, poleg nje pa se je igral otrok kakih 4—5 let. Ko grem mimo, ga vprašam, kako mu je ime. Odgovori mi: »Anica.« Jaz dalje: »Znaš že kaj moliti?« Anica: »Nič.« — »Pa te mama ne uči?« — »Ne.« — Zasmilila se mi je uboga Anica. Poiskal sem v listnici podobo njene patrone, sv. Ane. Pokazal sem ji jo in jo vprašal, ali ji je všeč. Rekla mi je, da ne. Mislil sem si, ta ji ni všeč, ker ni barvana. Pokažem ji torej več lepo barvanih podob. Deklica jih hitro pregleda in mi reče, da ji tudi te niso všeč.

Čudna ta Anica! Kajneda? Podobice ni marala in molila tudi ni nič. — Da pa imate vi podobice radi, o tem prav nič ne dvomim. Kako je pa kaj z vašo molitvijo? Jo imate radi, jo visoko cenite? Ni vedno lahko lepo pobožno moliti. Marsikdaj se mora človek zelo premagovati in truditi. Zato se moramo zavedati, kako imenitno delo je molitev. Saj je molitev pogovarjanje z Bogom. Kaka čast za nas, da smemo z Njim govoriti! Ko bi se do dobra zavedali, kaj je Bog, potem bi tudi cenili molitev tako, kakor so jo svetniki. In kako nam je molitev potrebna! Kakor ne poznamo dobro Boga, tako tudi ne samih sebe. Ne vemo, kaki revčki smo, kako nam vsega manjka in da vse to dosežemo le po molitvi. »Prositate in boste prejeli,« je rekel Gospod.

Otroci božji, izprosimo si ta mesec od Boga duha molitve — to namreč, da bomo globoko prepričani, kako imenitna in krasna, pa tudi kako potrebna nam je molitev. Poleg tega si pa izprosimo tudi veliko zaupanja v molitev.

Priporočajmo to zadevo svojim angelom varuhom, Mariji, kraljici angelov in kraljici svetega rožnega venca! (Ta mesec je njej posvečen.) Pa ne molimo vsak samo zase, marveč vsak za vso »Angelčkovo« družino.

Otroci Marijini! Le pogumno z molitvijo k Bogu! — Na svidenje! Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

1. Hinje na Dolenjskem.

Leto je že minilo, kar obstoja naš Marijin vrtec. Poglejmo malo nazaj, kaj smo storili dobrega! V prvi vrsti pač ne smemo pozabiti, da je vrtec napredoval s tem, da ima 25 novih udov (13 dečkov in 12 deklic), nekaj se jih pa šele pripravlja, čaka sprejema. Omenjeni so bili dne 25. marca t. l. sprejeti. Shode imamo redno vsak mesec v cerkvi, na prekrasni shod dne 25. marca pa gotovo ne bomo pozabili. Po govoru, sprejemu in petih litanijah Matere božje v cerkvi smo se šli razveseliti v društveni dom. Nastopili smo na odru sami otroci Marijinega vrtca. Pred lepo ozaljšanim kipom Matere božje so se vršile tri deklamacije in petje. Za-

tem smo igrali igrico, vzeto iz našega lista »Angelček« 1924: A. Čadež »Ugnan^r neugnanka«. Tako smo še druge vneli za Marijin vrtec. Le preberite to igrico, otroci, morda jo tudi še drugod lahko uprizorite! Polno nabita dvorana ljudi je gledalo nas malčke in veselih obrazov so z nami odšli po končani igri. — Meseca majnika smo pa romali na božjo pot na Vrbove v bližnji polomski fari. Slovesno pritrkavanje zvonov, procesija, ki nam je prišla naproti, govor našega gospoda kateheta in pete litanije v cerkvi, pri katerih smo sami odpevali — vse to nam je dalo novega ognja, nove spodbude za vse dobro, koristno in dušno potrebno. Devica Marija, naša Mati, varuj nas, podpiraj nas; mi pa ostanemo tvoji zvesti otroci.

Šolarji hinjske fare.

2. Radeče pri Zidanem mostu.

Tudi pri nas imamo že več let Marijin vrtec. Zberemo se vsak mesec enkrat. Najprej molimo, potem nekateri deklamujejo. Gospod kaplan vzamejo v roke »Angelček« in bero Marijin zvonček. Nazadnje nam še pripovedujejo lepe povesti. Po Marijinem vrtcu gremo vsi v cerkev, kjer molimo in pojemo lepe Marijine pesmi. Imamo tudi obhajilno zvezo. Iz Marijinega vrtca pa nekateri tudi pojemo v soboto pri večernicah. Samo to je v Radečah žalostno, da je le malo naročnikov »Angelčka«. Upamo, da se v bodoče število naročnikov lista poveča.

Dane Perenič, učenec VI. razr.

Uganke.

Rdeče jagnje po košari skače. Kaj je to?

(Детки.)

Kdo vse sliši, pa nič ne govori?

(Ухо.)

Kdo v hiši gospoduje, vse ga neguje, a ono nikogar ne spoštuje?

(Дети в зибели.)